

Hallgatom a dallamokat,
Mind magasbra törnek, szállnak,
Lelkemet is elragadják
Lendületes égi szárnyak.

Fent a kéklő magasságban
Zengedéznek égi karok,
Boldogasszonyt magasztalják
Mennysorszámban az angyalok.

A földön is minden madár
Pitymallatkor kapott dalba,
Minden állat vetélkedik
A Szent Szűzet magasztalja.

Hallván a dal édességét,
Örvendeznek mezők, hegyek,
Örvendez a hajnalcsillag,
Napsugarak örvendenek.

Egész világ andalodik
A szép ének hallatára,
Hisz a Szűzet magasztalja,
Kinek legyen örök hála.

Azért mi is lássunk hozzá,
Veszleg mi sem maradhatunk,
Magasztaljuk Boldogasszonyt,
Néki mi is hálát adunk,

S így kiáltunk: Isten anyja,
Figyelj tücskök halk dalára,
Földnek, égnek királynője,
Legyen neked örök hála!

Horvátból fordította: Pappné Tarczay Gizella

Májusi litánia

Irtá: Fráter Jácint

*Uram, irgalmazz nekünk! Krisztus,
kegyelmezz nekünk! Uram, irgal-
mazz nekünk!*

Ó mily mélyről buzog ez a Kyrie! Nyomorúságunk kiapadhatatlan mélyéről! Mely Hozzád kiált, Uram! Irgalmadért esdekel. Kegyelmedet kéri. Segítségedet várja. Ezért könyörög...

Te vagy a Kyrios! Te vagy az Úr! A Jóság. Az Irgalom. A Kegyelem. Áldott Krisztus, könyörülj a te bűnös szolgáládon... Kik szívük mélyéből Hozzád kiáltanak!

*Krisztus, hallgass minket! Krisztus,
hallgass meg minket!*

Hallgass hát reánk. Bár megérdemelnők, hogy elfordulj tőlünk. De ne tedd. Hallgasd végig türelemmel litániánkat. Annyi a kérni

valónk. Annyi a bajunk. Annyi gond szorongat. Annyi bánat gyötör. Annyi szomorúság fojtogat. Keservesen zokogva kérünk tehát: Hallgass, hallgass meg minket! Krisztus, Te vagy a Mindenható! Te vagy a Könyörület! Te akarod, hogy fájdalmunkban kiáltsunk Hozzád...

Talán úgy látszik sokszor, hogy nem is hallgatsz ránk, vagy egyenesen elutasítod kérésünket. Mert rosszak vagyunk, vagy rosszat kérünk, vagy rosszul kérünk... (Szent Ágoston.) De még ezt is javunkra fordítod titokzatosan. Ha bízunk Benned, Ha hiszünk Bölcsességedben és Szeretetedben. Legyen meg hát a te szent akaratod!

*Mennybéli Atyaisten, irgalmazz
nekünk!*

Mily vigasztaló, hogy Atyánknak szólíthatunk, ó Végtelen! Mily szédületes, hogy fiaid lehetünk, ó Örökkévaló! S mindez nem mythosz. Hanem valóság. Nemcsak a földnek születünk. Van az égben is Atyánk. Mert nemcsak az emberi, hanem a kegyelem révén az isteni természetnek is részesei vagyunk. S nemcsak természetes, hanem természetfölötti Kenyérrel is élünk... Mégis, annyiszor elfelejtkezünk róla, hogy Istengyermekek vagyunk! Oly méltatlanok, oly hitványak, oly cudarok vagyunk... Mennybéli Atyaisten, irgalmazz nekünk!

*Megváltó Fiúisten, irgalmazz ne-
künk!*

Nemcsak egyszer buktunk el. Nemcsak egyszer tékoztunk el isteni örökségünket. Ó hányszor eladtuk lelkünket az ördögnek: piszkos, hitvány és megalázó örömkért! Pedig oly sokba kerültünk Neked. Annyi fájdalomba, vérbe és gyalázatba. Amíg megváltottál minket. Halálodba került életünk... Megváltó Fiúisten, irgalmazz nekünk!

*Szentlélek Úristen, irgalmazz ne-
künk!*

Neked kell megszentelned lelkünket. Bűnös lelkünket Neked kell megtisztítanod. Hideg és érzéketlen lelkünket megrendítened és lángragyujtanod Neked kell. Öntsd hát belénk Szentlelkedet. A megváltás isteni gyümölcseit izleltesd meg velünk. Szerelmed édes mámorával részegíts meg minket. Krisztus gazdagságával gazdagíts! Krisztus viláosságával világosíts! Krisztus erejével erősíts! Oly szegények és vakok és gyöngék vagyunk! Szentlélek Úristen, irgalmazz nekünk!

Szenháomság egy Isten, irgalmazz nekünk!

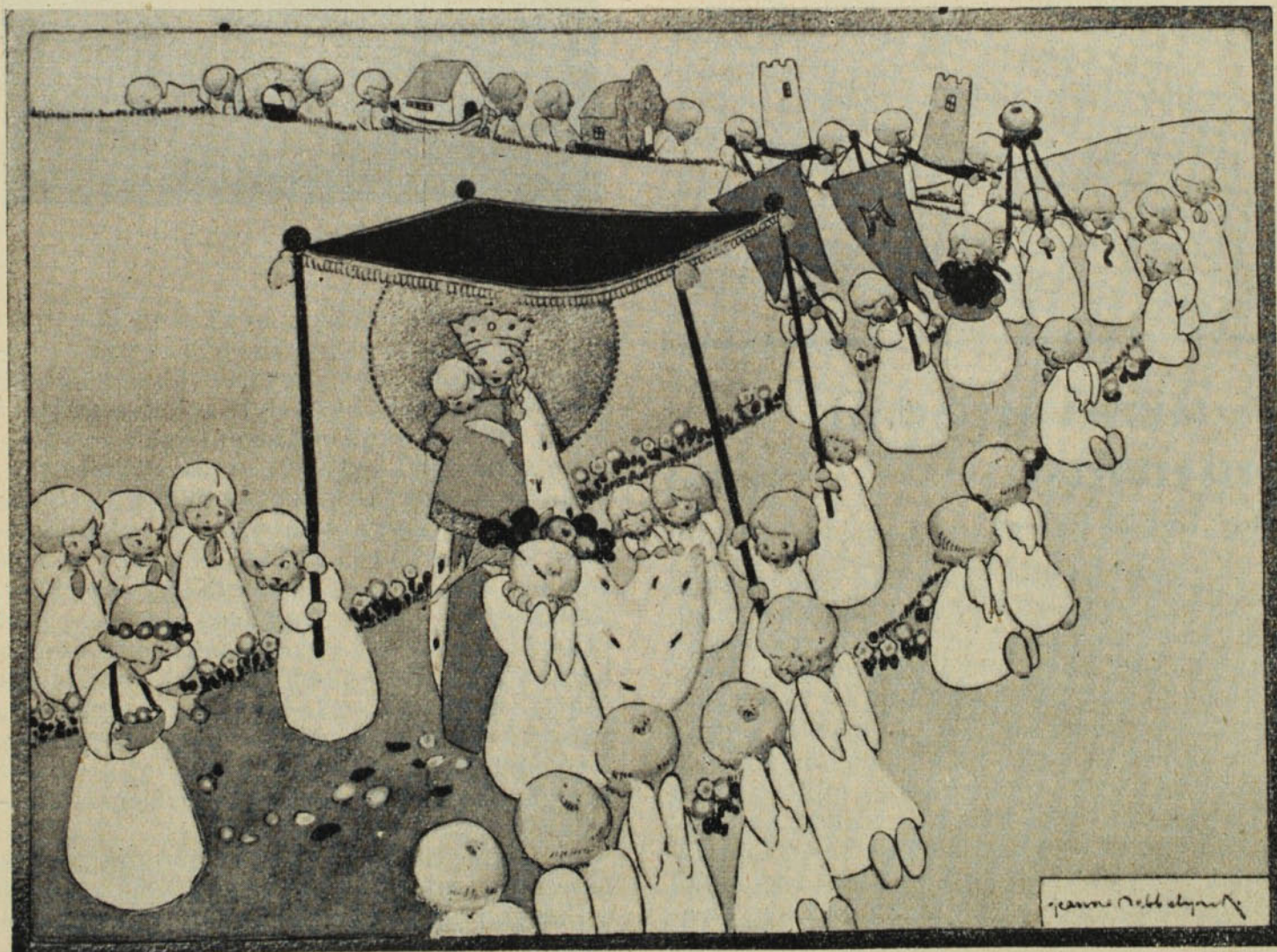
Te vagy a titkok titka! Úgy vagyunk valóban Vele, mint a tengerparton kagylóval játszó gyermek: mi is annyit bírunk meríteni mérhetetlenségedből... De mi van ezen csodálni való? Istenem, ha okosabbak volnánk, alázatosabbak is volnánk. És akkor mélységes hódolattal borulnánk arcra a szeráfokkal együtt Szenháomságod örök misztériuma előtt! És remegve futnánk a Bűntől... De kevélyek vagyunk és ostobák! Szenháomság egy Isten, irgalmazz nekünk!

Szentséges Szűz Mária, könyörögi érettünk!

Te vagy az égnek és a földnek gyöngyös ékessége! Te vagy a Szenháomság igaz gyönyörűsége! Te vagy az angyalok és a szentek legszebb koronája! Te vagy a próféták legcsodálatosabb álma! Te vagy a bűnösök menedéke! Te vagy az Istenszeretet lángoló csipkebokra! Te vagy az alázatosság ibolyás lehelle! Te vagy a tisztaság hósínű alabástroma!

J. Hebbelynck, belga festőművész elragadó fantáziával álmolta meg a Szűzanya májusát az égen. Édes kis angyalok ünnepi körmenetet tartanak nagykomolyan. Királynőjük fölé égszínkék, aranyrojtos baldachint feszítenek, négy kis angyal fogja buzgón a rudat, az egyik égi virágokat szór a nyakába akasztott kosárkából az útra, a másik megtömjéni velük a csöpp kis Jézust, kettő a Szűzanya hermelinpalástjának uszályát viszi boldogan. Mögöttük körmeneti zászlók következnek Mária édes nevével kihímezve, azután a Litánia örök szimbolumai: «Titkos értelmű rózsa» (szeretet!), «Dávid király tornya» (erő!), «Elefántcsonttorony» (tisztaság!), «Aranyház» (család!), «Frigyszekrény» (áhitat!), «Mennyország ajtaja» (irgalom!), «Esthajnali csillag» (vigasz!)... Az út két oldalán pufók kis angyalok térdepelnek s hódolattal köszöntik a Boldogasszonyt!

Köszöntelek hát én is áldott Szűz, Pálosok édes Királynője, kit úgy tiszteltek, úgy szerettek őseink s oly nagy tisztelettel, szeretettel, hűséggel és örömmel szolgáltak! Szinte lefoglaltak maguknak s azt mondták: Maria-*Nostra!* A m i Máriaánk!

Jeanne Hebbelynck: Május az égen.

Hirdettük mindig az ő dicséretét és dicsőségét. Szóval és tollal egyaránt. Legtöbb s legszebb templomainkat őneki szenteltük. Szívünket-lelkünket, mindenünket: őneki szenteltük!

Szentséges Szűz Mária! Szenteld meg hát Te is életünket-halálunkat...

Isten Báránya, Ki elveszed a világ bűneit: kegyelmezz nekünk! hallgass meg minket! irgalmazz nekünk!

Szeplőtelen Bárány! Ki szüzi Véredel törled el e megszeplősített világ undokságát: kegyelmezz kegyelemre koldus lelkünknek!

Igaz Bárány! Kihez a világ minden szörnyű igazságtalansága fölsikolt: hallgass meg minket!

Jóságos Bárány! Ki e gonosz világ förtelmes és iszonyú bünterhe alatt roskadozol: irgalmazz irgalomra, szeretetre és megbocsátásra szomjazó szívünknek!

Imádkozzál érettünk Istennek Szent Anyja, Hogy méltók lehessünk Krisztus ígéreteire!

Könyörögjünk! Uram, Jézus Krisztus, Közbenjárónk az Atyánál, Ki a Szentszűzet, a te Édesanyádat és a mi Édesanyánkat magadhoz Közbenjárónkul rendelni méltóztattál: engedd meg kegyesen, hogy bárki is járulna Hozzád, jóságodért esedezve, örvendhessen, mivel Általa nyert el mindent. Ki élsz és uralkodol az Atyával a Szentlélekkel egyetemben mindörökön-örökké. Amen. (Könyörgés a Minden-kegyelem-közvetítőjének május 31. miséjéből.)

A muzsikus barát legendája

(2. folyt.)

Írta: Tarczai György

Angelusz testvér akkoriban már szintén a barátok muzsikusa volt, s bármint húzódott is eleintén néma segítőjétől, csakhamar tisztába jött azzal, hogy jobb embere Kelemennél, a szélzsák emelőrúdjával járó nehéz munkában sohasem volt. A markos legény nem fáradt el soha, nem is babonázta el a muzsikus barát orgonajátéka, mint elődjeit nem egyszer, akik ilyenkor rendszerint úgy elbáméskodtak, hogy elfelejtették az emelőrudat idejekorán lenyomni s az orgonaszó kietlen hörgéssel java játéka közben megakadt. S az évek során át, hogy egymástól elválhatatlanul végezték dolgukat, igaz ba-

ráság szövődött a muzsikus barát között, akinek minden gondolata és érzése dallamban olvadt föl s a szegény nyomorék között, aki mióta él, nem hallott teremtett hangot. Senki sem tudta magát oly jól megértetni a kolostor néma lakójával, mint Angelusz testvér, aki fölfedezvén természetes eszét, kezeivel motolázva gyakran elegyedett élénk eszmecserébe a rajta szinte kutyahúséggel csüngő Kelemennel, s ha társai ilyenkor élénk érdeklődéssel figyeltek rá, váltig hangoztatta, hogy püspökségig is fölvihetne volna, ha nem születik némának az istenadta. Így azonban a kánoni fogyatkozás miatt még testvérré sem avathatták. Mindazonáltal úgy bántak vele, mintha rendjüknek a tagja volna. Kelemen is úgy érezte magát s mivel azt hitte, hogy az orgonánál

B. Kálmán, pálos (XIV—XV. sz.).

époly nélkülözhetetlen, mint Angelusz testvér, akivel még a provinciális is nagy tisztelettel bánik, nem egyszer fesztelenebbül viselkedett, mint bármelyik a kolostor lakói közül, akik a rend statutumainak megfelelően versengtek egymással az alázatosságban. Ez utóbbinál fogva s mivel a tiszteletlenségnek árnyéka sem vegyült soha Kelemen viselkedésébe, a barátok nem vették zokon, ha önérzete hébe-hóba erősebben nyilatkozott meg. Angelusz testvér sem ütközött meg bizalmaskodásán, midőn a hátamögött álló néma hirtelen a vállára ütött, hogy a porfelhőre figyelmeztesse, amely a távolban a reggel tiszta napfényes levegőjében a szemébe ötlött s a budai hegyek aljáig lenyúló erdőség széléhez közeledett.

— Várj csak! — intette nyugtalanul a muzsikus, miután arra nézett volt s ismét a kolostor alatt elterülő erdőre meresztette szemét. A lombok susogásán át egyre közeledő hangok ütötték meg fülét s ő csak-